

**R. P. Sebastiani Izquierdo Alcarazensis Societ. Iesv Regii
Senatvs S. Inqvisitionis Hispaniarvm Qvalificatoris, Et
Olim Complvti Sacrae Theologiae Professoris. Opvs
Theologicvm, Iuxta atque ...**

Vbi De Essentia Et Attribvtis Divinis Vbertim Dissertivr ...

Izquierdo, Sebastián

Romae, 1664

Quæst. 6. Vtrùm simplicitas Dei formaliter sumpta sit attributum
positiuum, vel negatiu[u]m.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-76990](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-76990)

etiam ex dictis in præcedentibus satis notum est. Constat enim ex eis perinde, quod ad rem attinet, de Deo, ac de cæteris rebus, quæ in prædicamento ponuntur, philosophandum esse.

QVAESTIO VI.

Verum simplicitas Dei formaliter sumpta sit attributum positivum, vel negativum.

- 71 **E**sse positivum, tenent Henr. in Sum. art. 28. q. 1. Scot. in 1. dist. 8. q. 1. Bonau. ibid. art. 3. q. 2. Smising. tract. de Deo vno disp. 2. q. 2. Palqualig. de Deo disp. 14. sect. 2. & alij. Esse verò negativum, tenent Caiet. de Ente & essentia cap. 2. post q. 3. Aureol. in 1. dist. 8. q. 3. art. 2. Mayron. q. 7. art. 1. Bann. 1. p. q. 3. art. 7. Molin. ibid. disp. 2. Fasol. dubit. 3. Soar. lib. 1. de Attrib. cap. 3. Recupit. lib. 5. de Deo q. 15. Quiros tom. 1. de Deo in comm. art. 7. q. 3. & Th. dub. 5. & alij.

Propositio 1.

Simplicitas Dei sumpta formaliter attributum est negativum.

- 72 **Q**uia illud attributum sumptum formaliter dicitur esse negativum, quod in eo conceptu obiectivo, quem nos de eo formamus, siue quem habet, prout à nobis concipitur, aliquam dicit negationem, ut constat ex doctrina supra statuta disp. 2. q. 1. & 3. Sed simplicitas Dei in eo, quem habet, prout concipitur à nobis, conceptu obiectivo aliquam dicit negationem: quia ens simplex apud nos non est aliud, quam ens non compositum, siue carens compositione; & consequenter simplicitas aut est formaliter ipsa negatio, siue carentia compositionis, aut eam in suo conceptu claudit, saltem de connotato, ut satis, superque ex se notum est. Ergo simplicitas Dei sumpta formaliter attributum est negativum.

- Nec refert, in conceptu simplicitatis Dei saltem in concreto, aut etiam in abstracto sumptæ aliquam formalitatem Dei positivam includi. Nam ut ea attributum negativum dicatur, sat est, quod aliquam insuper in se etiam inclusam præferat, ut verè præferat, negationem. Alioquin contra communem sententiam Patrum, & Theologorum nulla ex divinis attributis negativa dicenda essent: quia nulla sunt, quæ saltem in concreto, aut etiam in abstracto sumpta aliquam positivam Dei non includant in conceptu suo. Recognoscantur dicta ad rem supra disp. 2. quest. 3.

Propositio 2.

- 74 **N**egatio, quam simplicitas Dei sumpta formaliter dicit in suo conceptu, non vera, & realis, sed supposititia est, & rationis.

Quia non est negatio excludens quidpiam ab statu existenti, prout opus erat, ut vera, &

realis negatio esset; sed excludens quidpiam ab statu quiditativo exclusionem quædam supposititiæ æquivalente positioni, utpote in veritate aliqua positivâ reverâ fundatâ; ut constat ex generali doctrinâ traditâ supra disp. 2. q. 3. & latius in Pharo Scient. locis ibi citatis, quæ ad rem videntur. Itaque, esse Deum non compositum à parte rei, nihil est aliud quam esse Deum distinctum, ab omni ente composito, quæ veritas positivâ est.

Hic dubitant aliqui, an simplicitas Dei pro formali sit perfectio, necne. Et ratio dubitandi est: quia negatio non videtur esse perfectio, & simplicitas Dei pro formali præferat negationem. Hæc tamen dubitatio iuxta doctrinam nostram facilem habet resolutionem. Nam, cum eâ formalitas intrinseca Dei, cui negatio compositionis conceptione nostrâ est annexa, non possit non esse perfectio ex unâ parte, ut constat; ex aliâ verò talis negatio non vera, sed supposititia sit, uti diximus; necessariò dicendum est absolute esse perfectionem simplicitatem Dei quoad totum, quod re ipsâ est in Deo; atque adeo etiam pro formali. Siquidem conceptus, quos nos formamus de veritatibus reallibus, eorum loco nobis sunt, per ipsosque subinde tribuuntur, quæ verè conveniunt ijs, pro quibus subrogantur, iuxta doctrinam generalem traditam in Pharo Scient. disp. 2. q. 3. & disp. 12. q. 3. & disp. 13. q. 9. De quo plura dicemus infra disp. 16. cum sermo sit in universum de perfectione attributorum Dei.

Dubitant verò insuper alij in præsentem, an sit simplicitas Dei perfectio simpliciter simplex; id est melior ipsa, quam non ipsa. Et ratio dubitandi est; quia melior est homo, quam punctum quantitatis; & tamen punctum quantitatis est simplex, & homo compositus. Sed dicendum omnino est, simplicitatem secundum se præcisè consideratam semper, & in omni ente, nedum in Deo, esse meliorem, quam non ipsam, atque adeo perfectionem simpliciter simplicem: quia cæteris paribus, & retentis, melius est cuius entis esse simplex, quam esse compositum. Quare Anselm. de Incarnat. Verb. cap. 6. dixit. *Omne simplex, quæ simplex est, est perfectius compositio.* Et August. lib. de quant. animæ. cap. 11. *omnino præferendum est, quod omni compositione caret.* Et Bern. lib. 5. uero consid. *Verò iudicio simplex multiplici antefertur.* Itaque quodvis ens simplex titulo simplicitatis est perfectius, quam esset, si retentâ per impossibile totâ perfectione, quam aliunde habet, maneret compositum; & ex duobus entibus aliunde æqualiter perfectis semper simplex composito perfectius erit. Quod ipsum est, simplicitatem, per se præcisè compositione oppositâ meliorem, atque ideo perfectionem simpliciter simplicem esse. Quod si homo melior, quam punctum quantitatis est, id certè non habet; quia est compositus, & punctum quantitatis est simplex; (ex hoc namque titulo præcisè melius esset punctum, quam homo); sed quia aliunde habet perfectionem maiorem, quam habet punctum quantitatis, adhuc computatâ in hoc eâ, quam à simplicitate sortitur. Per quod rationi dubitandi satisfactum est.